

#16

גליון לשבת קדש
פרשת תצווה

ניעים שבת
הרב בנימין בוימל

אורות
גבוהים

הוא תעה ביער, יער שאין לו סוף. מסביב רק עצים, גבוהים ותמירים. הוא איבד את דרכו וחיפש מוצא. השמש שקעה, דקות אחרונות של אור, חושך ירד על היער העבות. ומשעה לשעה הפך סמיך יותר, דביק יותר. מה זה שם ממול? נראה כמו דב! איזה גודל! הוא עמד. נושם לרווחה. ושוב, רשרוש בין העלים, אמה'לה, אולי נחש... רגע, משהו מתנדנד שם על העץ...

לילה של סיוטים, חרדות, משתקות. הוא נזכר בפסוק: "תִּשֶׁת חֲשֶׁךְ וַיְהִי לַיְלָה בּוֹ תִרְמַשׁ כָּל חַיֵּינוּ יָעַר" (תהילים קד) וצמרמורת אוחזת בכל גופו. הוא מזהה צלליות של נמרים וצלילים של קופים... "הַכְּפִירִים שֶׁאֵינִים לְשֶׁרֶץ וְלִבְקַשׁ מֵאֵל-לֹא אֶכְלֵם". רק שלא יבחר הוא להשביע אותם. הוא נרדם. שנתו טרופה. העיקר שלא גופו, קרני שמש ראשונים מאירים במזרח, מבשרים את הרווחה. אור יקרות נתלה בצמרות העצים הפזורים ביער, לפתע הכל כל כך ברור. בהיר. באור, מסתבר, היער הרבה יותר ידידותי. הדב? היה בכלל שיח נחמד שנע קלות ברוח... ואת העלים הניעה קרפדה תמימה...

"כי הנה חושך הלילה... יכסה את העין עד שלא יראה מה שלפניו כלל, או שיטעה אותו עד שיראה עמוד כאילו הוא אדם ואדם כאילו הוא עמוד. כן חומריות וגשמיות העולם הזה, הנה הוא חושך הלילה לעין השכל..." (מס"י פרק ג)

לא לחינם קראו חז"ל לעולם הזה – "לילה" (ב"מ פג, ב). כל כך הרבה בלבול ומבוכה קיימים בו. סודותיו כה רבים, תעלומותיו לאין מספר. מי יודע למה? ומי יודע כמה? מי ברא אלה? ואיך הכל נוצר? עובדה. יכול אדם לעבור חיים שלמים בעולם הזה ולא לדעת מי בראו? למה? ולמי? וכי מסוגלים היינו לחטוא לו

שביבי | **הרב**
אמונה | **אהרון בייפוט**

"אתה ה' לא תכלא רחמין ממני..."

בספר סדורו של שבת כתב, שהמתפרנס בשכר עמלו, לא יוכל לבקש מאדונו, שלא ימנע שכרו לעולם, שכן אדונו ישיב לו: תעמול - וישולם שכרך.

אבל המקבל מצד מדת החסד, הוא כן יכול לבקש, שלא יסירו החסד ממנו לעולם!!

וזאת הכוונה: לא תכלא רחמין ממני, כי גם מה שהטבת לי עד כה, לא היה מצד מעשי הטובים, אלא רק כי: "חסדך ואמתך תמיד יצרוני..."

ועוד נרמז כאן, כי "מחסני הרחמים" של הקב"ה, תמיד קיימים. והבקשה היא: רק אל "תכלא" אותם מלפרוץ!! ...שחרר נא אותם עלינו...

היתה לנו ראייה בהירה ומוחשית על העולם ועל תכליתו?!

כשרואים אנו רכב דגם "יונדאי", רואים אנו מפעל רכבים בדרום קוריאה. מעולם לא היינו שם, גם לא נהיה בעזרת ה'. ובכל זאת יודעים אנו בוודאות על מתקני יצור ענקיים, רובוטים ומנופים, מכונות אדירות ופועלים לבושי סרבליים שמתרוצצים. איך אם כן רואים אנו פרפר או כלנית ואיננו רואים את היצרן? ונמלה? ופלח תפוז? ועץ שלם על עשרות קילוגרמי פירותיו העסיסיים שצמחו? ומהיכן? מהאדמה!... זהו בדיוק הפירוש של: "העולם הזה דומה ללילה". כל כך קל לטעות, להתבלבל. זקוקים אנו לקצת מהאור ההוא, הקדמון – "אור שבעת הימים". "אמר רבי אלעזר: אור שברא הקדוש ברוך הוא ביום הראשון, אדם צופה בו (בעין שכלו – מהרש"א) מסוף העולם ועד סופו" (הגיגה יב.). לא רק בדרום קוריאה. צופה הוא במה שהיה ובמה שיהיה, את כל סודות הבריאה היה מבין ויודע. "האור הראשון היה אור עילאי שתוכן כל הבריאה היה גלוי לפני האדם, וקרא שמות לנבראים – היינו שפירש את תכנם" (מכתב מאליהו א עמ' 91).

"כיון שנסתכל הקדוש ברוך הוא... וראה שמעשיהם מקולקלים, עמד וגנזו מהן... ולמי גנזו? לצדיקים, לעתיד לבא" (הגיגה יב.). נשים לב: האור לא נעלם ולא אבד חלילה, הוא נגזז. מוצפן. בל נשב אם כן בחיבוק ידיים ונחכה "לעתיד לבוא", עלינו לחפשו גם בהווה. חפש את המטמון! אך היכן ניתן למצוא אותו?

הזוהר הקדוש (חלק ב קמח): מגלה את הסוד: הוא מוחבא בתוך דף הגמרא. בלימוד התורה שבעל פה. ובכל עת שאדם מתאמץ בלימוד התורה, נח עליו מהאור הראשון. גם במדרש דברים דומים: "לפי שיש בה (בתורה שבע"פ) צער גדול ונידוד שינה, ויש מבלה ומנבל עצמו עליה, לפיכך מתן שכרה לעוה"ב, שנאמר: 'העם ההולכים בחושך ראו אור גדול' (ישעיה ט, א). 'אור גדול' – **אור שנברא ביום הראשון, שגנזו הקב"ה לעמלי תורה שבעל פה ביום ובלילה שבזכותם העולם עומד**" (תנחומא נח, ג).

ידועים הדברים. הארון שבקודש הקדשים רומז לתורה שבכתב. בו הלוחות וספר התורה. השולחן – פרנסה. ואילו התורה שבעל פה על כל חידושיה ופלפוליה מיוצגת נאמנה על ידי המנורה הטהורה עם שבעת נרותיה – "ולָזָה הכח הנפלא שנקרא "תלמוד", ניתן כח המנורה אשר נכלל בו שבע חכמות (מרומזים בשבע הנרות) וכל כוחות הנדרש לפלפולה של תורה"... (העמק דבר שמות כז, כ; וראה ברחבה במדורו של רבי דוד שטרן).

ראה זה פלא: כשהיה רבי טרפון שומע חידוש נאה וראוי בבית המדרש, היה מתבטא: "כפתור ופרח"! הלא אלו הם קישוטי המנורה. לאמור: חידוש אמיתי הוא זה וכלול גם הוא בקישוטי המנורה הטהורה.

מדוע באמת מיוצגת התורה **שבעל פה** דווקא על ידי אור המנורה?

אין זאת אלא משום שאור המנורה היה בו מאותו אור אלוקי – "אור שבעת הימים", אור הדעת לראיה בהירה וברורה של העולם הזה (נתיבות שלום). ואור זה הלא נגנז בתורה שבעל פה לעמליה, כאמור. מתקשרים הדברים יפה גם למאמר חז"ל: "הרואה שמן זית בחלום יצפה למאור תורה שנאמר (שמות כז, כ) ויקחו אליך שמן זית זך" (ברכות נז.).

בקרוב ממש יגיע אותו "לעתיד לבוא" מדובר. והאור כבר לא יהיה גנוז, כנאמר: לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם... **וְהָיָה לְךָ ה' לְאֹר עוֹלָם** ואלקיך לתפארתך. (ישעיה ס, יט) במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון.

או ציווי אלא

נשאר לעמוד

על מפתן

ונאיץ בהם

”נו... אני רואה

בדיוק מי עוזר ומי

לא”, נדחוק בילד שלא

סר למשמעתו ובראותנו כי

העניינים מתחילים להסתדר נסיק

שכבר אין צורך שנפקח ונעקוב אחר

ביצוע ומילוי הפקודות ונחזור לעיסוקנו.

אלא, שגם הפעם האכזבה לא תאחר

לבוא וניווכח לדעת שהמלאכה נעשתה

בחלקה וטרם הושלמה. בשלב הזה

הרבה הורים ישברו והמשפט שיופרכ

לחלל החדר יהיה: **”לא צריך טובות, זה**

יקח לי פחות זמן אם אני יעשה את זה

לבד...”

לאחר מספר התנסויות מעין אלו,

יתערער בטחון ההורים בדבר היכולת

לגרום לכך שהילדים יסדרו את החדר

ואף יסיקו שעליהם להשלים עם

העובדה, שנשיאת הילדים עם עול

הבית הינה משאלת לב בלבד.

צידה לדרך:

גלו שותפות למשימות הילדים והם
יגלו שותפות גם לכם.

אלא, שצמד המילים הפותח את

פרשתנו: **”וְאֵתָהּ תַּצְוֶה...”** מלמדנו

שלא די בציווי בלבד, על מנת להבטיח

שהדבר יעשה. ציווי ותקיפות, יתפרשו

כרודנות ולא תעודד שותפות. **”וְאֵתָהּ**

תַּצְוֶה - שהוא לשון צוותא...” (אוה"ח)

קורא לנו **להצטוות** יחד למשימה.

הצטוות משמעה: **להצטרף ולדרוש.**

כשאנו לא רק פוקדים ודורשים את סידור

החדר, אלא גם מצטרפים ושותפים

איתם לסדר את החדר, התנהגות מעין

זו משמשת מודל לחיקוי ומעודדת את

שאר בני המשפחה גם כך להתנהג.

במציאות

לאחר מספר התנסויות מעין אלו, יתערער בטחון

ההורים בדבר היכולת לגרום לכך שהילדים יסדרו

את החדר ואף יסיקו שעליהם להשלים עם

העובדה, שנשיאת הילדים עם עול

הבית הינה משאלת לב בלבד

סוער וערי המושב

פועלות ללא הפסקה.

בעומדנו על מפתן הדלת

לאחר שיצאנו בבוקרו של יום לפועלנו

ולעבודתנו עדי ערב. טרם כניסתנו

הביתה יהיו אנשים שייקחו נשימה

עמוקה יניחו באיטיות את כף ידם על

ידית הדלת ויפתחו תחילה בדרך צר

דרכו יציצו לראות מה המצב ב”**חזית**

הבית”. פעמים רבות המצב מחייב

התערבות והשתתפות מהירה לרצף

המטלות וההתרחשויות בחיי הבית.

אך יהיו פעמים בהם השקט והשלווה

יקדמו את בואנו, זאטוטי הבית עסוקים

ושקועים במשחקי הרכבה ויצירה ואז

ליבנו מתמלא בנחת ואושר עילאי,

שהרי סופסוף נוכל להתפנות למשימות

ועיסוקים שנדחו זה כבר מספר פעמים.

עד שמגיע הרגע בו השקט הופך להיות

שקט מידי ואז אנו נזעקים וקופצים

ממקומנו לעבר החדר בו שוהים הילדים

ומשחקים והמחזה שנגלה לעינינו

הוא: חדר שרצפתו התכסתה במאות

חלקי **”לגו”**, מגדל “קפלות” מיתמר עד

התקרה ושלושת הילדים עברו סדנת

איפור פנים ברוח ראש חודש אדר...

מהר מאד אנו מבינים כי רגעי השקט

והפרטיות עלו לנו יקר בתוספת **”ריבית”**

”והצמדה”.

לאחר שהתעשתנו על עצמנו, משימה

לא פשוטה ניצבת בפנינו והיא; כיצד

נגרום להם לסדר את החדר ולהחזיר

את המצב לקדמותו? לרוב, נעטה

ארשת פנים חמורת סבר ונשגר לעברם

ציווי, דרישה: 5 דקות ואני רוצה לראות

את החדר מסודר כאילו כלום לא קרה.

כעבור 5 דקות בחזרתנו לראות מה

המצב יהיו הרבה פעמים בהם נתמלא

אכזבה כי בעצם כלום לא קרה.

בפעם השנייה כבר לא נסתפק בדרישה

שעה... "מסז'יסטים!!!" מה שנקרא בעברית צחה "מעסה רפואי בכיר"... מצאתי מספרי טלפונים של "מעסים רפואיים בכירים" כאלה שרחוקים ממצוות, וקבעתי איתם "טיפול"... הרעיון הוא שבסוף בלי שהם ישימו לב, 'אני' זה שאעביר להם את ה"טיפול"...
חחח...

דבר אחד לא לקחתי בחשבון... שכל טיפול כזה עולה הרבה מאוד כסף...
"ברוך ה', אני אחזיר את זה! מה זה לעומת 10,000 שקל בחודש!" עודדתי את עצמי.
הרעיון עבד מעבר למצופה...

קבעתי אם כמה והתחלנו, הם 'מרביצים' לי על הגב ואני 'מרביץ' בהם תורה!
לאחר תקופה... הבנתי שאותו ארגון קירוב נכנס לחובות וכלל לא יכו היה לעמוד ב"התחייבות" שאותו 'ראש ארגון' זרק לי באותו יום 10,000 שקל! וגם מסתבר שהוא סתם אמר לי בכדי לדרבן אותי בעניין קירוב רחוקים, וזה נאמר בלי שום כיסוי...
"טוב, לפחות יוצא לי לעשות את הדברים לשם שמיים..." נחמתי את עצמי.
"אתה מבין, 'גב כלכלי' לא יצא לי מזה... אך 'הגב' שלי לפחות יצא מתוקן... וגם ה'גב הרוחני' שלי... הצלחתי לקרב איזה מסז'יסט אחד או שניים לבורא עולם"
בסופו של דבר זה הכול עניין של אמונה. הרי כסף זה לא משהו שצריך להתייגע עליו יותר מדי. היום אנשים 'קורעים' את עצמם בשביל להתפרנס, והרי הכול קבוע מראש! הדבר היחיד שעליו צריך 'לקרוע' עצמנו עליו הוא יראת שמיים... ועל זה נקבל שכר.
מוקדש לידידי היקר ב.י.ח. לבריאות איתנה בגב....
ולידידי המסז'יסט הבכיר הרב ג.מ. לרגל נישואי בתו עב"ג...

"תגייד יעקוביזקי, אתה מכיר איזה מטפל טוב שיודע לעשות עיסוי לגב?"
"בטח" פתחתי את הנייד והבאתי מיד לחברי רשימה ארוכה של מטפלים...
"מה זה, מאיפה אתה מכיר כל כך הרבה מעסים???"
"חחח... רוצה לשמוע סיפור?"
עסקתי לפני כמה שנים בקירוב רחוקים...

יום אחד פנה אלי אחד מראשי ארגוני הקירוב הגדולים בארץ... ואמר לי כך:

"אם אתה מביא לי כל חודש 10 משפחות חדשות,

רחוקות ממצוות אתה מקבל ממני כל חודש משכורת של 10,000 שקל!!! ממש גב כללי! תוכל ללמוד בשקט בבוקר ובערב פעילות... אתה מבין 'צדיק'? זה פרנסה משמיים ממש!!!"

הופתעתי... חייכתי... שתקתי...

"נו מה אתה אומר 'צדיק'? אתה מסוגל להביא כל חודש 10 משפחות חדשות???"

"אתה צוחק עלי נכון?"

"אני נראה לך צוחק?"

"אני מקווה שכן!!! איך אני אביא כל כך הרבה אנשים בכל חודש!!!"

"לא יודע! זה בעיה שלך... תחשוב על זה, תישן על זה, תאכל על זה..."

10 משפחות כל חודש?? בכלל לא מציאותי... מאידך 10,000 שקל נשמע מציאותי מאוד! הרהרתי ללא הגיון.

טוב מה עושים? צריך תוכנית...

באותו תקופה סבלתי מכאבי גב חזקים... וזה נתן לי רעיון.

חשבתי... איך אני מגיע לאנשים חדשים שאני יוכל לשבת איתם 'אחד על אחד' בשקט, בבית שלהם בלי הפרעות לפחות

התורה (תורה שבכתב) ללא מחלוקות, הארון היה קיים. אך בבית המקדש השני התחילו מחלוקות על הכוונה במסורת התורה (תורה שבע"פ), הארון לא היה קיים, ודווקא המנורה הייתה נוכחת על שלל ניסיה.

ומוסיף הנצי"ב, שיחסי הגומלין הללו מרומזים ב'ציצים ופרחים' שהיו במנורה, המהווים רמז לכל ההוספות והחידושים שהתחדשו בכל הדורות, משא"כ בארון, שלא היו בו ציצים ופרחים.

היום כשאחד אומר חידוש נפלא אומרים לו: 'פששש... כפתור ופרח!!!' ובעצם כבר כתוב בחז"ל שר' טרפון אמר את זה, וההסבר בזה, אומרים לאדם: מה שחידשת כעת, מקורו מהשפע של המנורה, ע"י הכפתורים והפרחים שהיו שם שהם רמז על החידושים שיהיו בכל הדורות.

כידוע כלי המשכן לא היו רק כלי עבודה, אלא צינור בהם היה עובר השפע לכלל ישראל - שפע ברכה וקדושה, וכמובא בגמ' המזבח השפיע על העבודה של כלל ישראל, והשולחן השפיע פרנסה, כך כל כלי וכלי השפיע על כלל ישראל. אבל להשפעת התורה מצאנו ב' כלים, הארון והמנורה. ומסביר הנצי"ב מדוע יש לתורה ב' כלים כנגדה? ומבאר ש'הארון' זה תורה שבכתב, והמנורה זה כנגד תורה שבעל פה.

ולכן הארון שעמד קבוע, ואין עבודתו תלויה בהזזתו, מרמז לתורה שבכתב שהינה קבועה ועומדת בלא שינויים משא"כ התורה שבעל פה, שמתרבה בכל יום ויום על ידי שמתחדשים בה עוד חידושים.

ולכן בבית המקדש הראשון, שעם ישראל חיו תחת מסורת אחת של

אילנא רברבא ה' דב סוקולובסקי

ונמצא א"כ שעמלק שהיה חסר לו יראה ע"כ שחסר היה לו גם שמיעה, ונמצא א"כ שכח השמיעה הוא היפך מידתו של עמלק, וא"כ בהזכרת שמו מכים להשמיע קולות כי בזה מכריתים זכרו ומבטלים כחו. שמראים שאדרבה יש שמיעה ויש יראה. כי השמיעה היא ביטול כחו.

ומענין לענין יבואר במהלך זה גם ענין אזני המן שנשאלתי מבני ש"י נ"י כד היו טליא איך קראו שם המן ע"ז הרי יש להכרית שמו ולנ"ל מבואר היטב שאדרבה להמן לא היו אזנים פי' שהיה חסר לו כח השמיעה, בקריאת הנך מזוני ע"ש אזני המן הוא ניהו הכרתת זכרו שבהכרזה זו שיש להמן אזנים הרי מתבטל כל עיקר כחו שהוא דוקא בחוסר השמיעה ודו"ק!

ועצם מן מאפה זה שנתייחד לימים אלו מלבד הטעמים שהבאת שמא יש להוסיף עוד ביאור, דבאוצר המנהגים כתוב שהיו נוהגים בחג השבועות זמן מתן תורתנו לאכול בצק משולש ממולא בשר, רמז למאמרם ז"ל בריך רחמנא דיהיב לן אורייתא תליתאה ע"י תליתאה בירח תליתאה וכו' (שבת פב.) ולפי"ז יאה

האגרת הזאת

בשנת תשע"ז נתפרסם מאמר בגליון משנתה של תורה ז"ל על מאכלי פורים ובראשו על אזני המן (ניתן לקרוא את המאמר המלא בכרך חנוכה ופורים מד' כרכים של אילנא רברבא המלאים מזן אל זן בנובלות, בעמ' סז - סח, אצל כל אלו שהשכילו לרכשם) ובתגובה נתקבלה תגובה מא' מרבותינו שליט"א, הערה מחכימה ששבחה יתירה על היציאה, והרי היא לפני הקורא. לכבוד פורים קטן ולכבוד ל' יום קודם החג.

בס"ד, סמוך ונראה לשלשים יום קודם הפורים

לכבוד הד"ס לקראת ימי הדסה

השל' והברכה

הנני להעיר אודות מש"כ לגבי מנהג ישראל להכות בהזכרת המן בקריאת המגילה, דשמא יש לבאר דהנה כתוב על עמלק ולא ירא אלקים ובס' מעלות התורה כ' שכתוב נ"ב פעמים יראה ונ"ב פעמים שמיעה כי שמיעה היא בחינה של יראה והיינו ששמיעה מביאה ליראה, כדמצינו בתקיעת שופר שמצותו לשמוע קול שופר וענינו 'אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו'.

יש לעיין האם בכלל מותר לתפוס טופי בשבת, או ליתר דיוק האם בכלל מותר להפקיר טופים בשבת?

יש לעיין האם ככלל איסור נתינת מתנה בשבת נכלל גם משלוח סלטים ועוגות לשכנים כמהלך השבת, ואם ככלל מותר לזרוק טופים על התן בשבת?

הוא בגלל שהוא צורך מצוה כי צריך חלות לשבת, ומוסיף המרדכי שלכן כל אחד קונה ומקנה האתרוג ביו"ט אחד לשני

כי הוי דבר מצוה ובמג"א סש"ו ס"ק ט"ו שא"כ כל מתנה שאינה לצורך השבת אסורה ואין לתת דורון דרשה לחתן בשבת (אם לא שהקנה לו את זה לפני השבת).

כך גם בזריקת הטופים, יש לעיין האם האיסור לתת מתנה הוא על הנותן או על המקבל או על שניהם? ובש"ת משיב דבר ח"א סכ"ז כתב **שהוי איסור רק על הנותן** ולא על המקבל, אמנם יש אומרים שיש איסור גם על המקבל (מקנה קו"א לס' מ"ה).

וא"כ צ"ב איך בכלל זורקים טופים בשבת?! אמנם מצאנו כאשר איירי שקונה לצורך השבת מותר בתנאי שלא יהיה בדרך מקח רגילה, לכן לא יאמר 'מכור לי' או 'אני רוצה לקנות' - אלא 'תן לי', ולא לומר 'אני ישלם לך אחרי השבת' אלא 'אנו נתסדר אחר השבת וכדו' וכמו כן ראוי שלא לומר כלל סכום כסף, שו"ע שכ"ג ומשנ"ב שם ס"ק כ'.

וא"כ כמו"כ (והוי ק"ו, אם במשא ומתן מותר ק"ו למתנה) מותר לתת מתנה בשבת **לצורך השבת** לכן מותר לשלוח לשכנים עוגה ואוכל בשבת, וכן הבא להתארח אצל אחר ורוצה האורח להביע את הערכתו למארח בבקבוק יין, להרבה דעות אין צורך להקנות לו מלפני השבת ויכול לתת לו בקבוק יין וכדו' גם בשבת.

והיוצא מכל הנ"ל דגם הכא אפשר לומר שהטופים נקראים 'צורך השבת'.

בשבוע שעבר דן המדור האם יש לילדים שאוספים את הטופים בשמחות מבלי להרים קניין בטופים הללו. השבוע נדון האם בכלל אפשר **לקנות** טופים בשבת, הלא אסור לעשות קניינים בשבת, להלן סוגיא זו בקצרה.

מקור הסוגיא נמצאת בביצה לז, וברש"י הביא שני הסברים א': משום "ממצוא חפצין ודבר דבר", או משום דאתי לידי כתיבה. וברש"י בדף כז: הביא פסוקים מספר נחמיה פ"ג שם מובא במפורש שאסור, ומפורש ברמב"ם שהוי איסור בין על המוכר ובין על הקונה.

כמו"כ **אסור להפקיר** בשבת, ומקורו ברמב"ן פסחים ד' ובריטב"א שבת כא, ועיין בהגהות רעק"א בס"ס י"ג שם משמע במג"א **שאפשר להפקיר בשבת**, א"כ לכאורה אין זה פשוט שמותר להפקיר טופים בשבת.

אמנם גם אם אסור להפקיר, אבל אחרי שהפקירו יש לדון האם מותר למוצא **לזכות** מן ההפקיר? עיין בהגהות רעק"א בס' של"ט סק"ו שכתב להוכיח **שאפשר לזכות בהפקר בשבת** אמנם לדינא הסתפק בזה ועיין בשו"ת רעק"א קע"ג.

וכמו כן **אסור לתת מתנות בשבת** רמב"ם פ"ל ה"ז מהל' מכירה ועיין עירובין ע"א, ובר"ן הקשה שבביצה דף יז איתא שמי שלא הניח עירוב תבשילין **יכול לתת הקמה שלו לאחרים במתנה** והם יאפו אותו בשבילו, הרי איירי ביו"ט ונותן להם במתנה, ובמרדכי תרע"ו כתב שההיתר שם

> המשך מעמ' קודם

גם ביום הפורים - שהדר קבלוה בימי אחשורוש לאכול ג"כ מאכל המיוחד לקבלת התורה בצק משולש כנגד אוריין תליתאי על אותו הדרך, (רק ששם ממולא בשר לקיום דין שמחה ברגל בבשר ויין, וכאן נהגו למלאותו במיני מתיקה לשמחת היום) ואחר שנתבאר שמן מאכל זה קשור בדוקא לעיצומו של יום, שוב שפיר יתבאר שקראוהו 'אזני המן' להכריז דוקא בו על ביטול כחו של המן כנ"ל, שע"י כן הגענו להדר קבלוה בימי אחשורוש וכאמור, ותחת הנעצוץ (עץ שרצה לתלות בו את מרדכי) יעלה 'הדס' (וד"ת המשמחים לב ת"ח בינה של תורה).

בברכת פורים שמח, לצ"ן (ונהפוך הוא)

א פריילאכן קליינער פורים